

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΙ

I

Ένα δειλί - θυμού ' χρυσαφένιο ένα δειλί, στὸν κήπο μας, κάτω ἀπ' τὰ πράσινα δέντρα, στὴ γωνιά μας ἐκεῖ - στὴ φωλιά τῆς Ἀγάπης — ἦρθε ἢ Πεῖρα ἢ σκληρὴ κ' ἦρθε ἢ Γνώση, ἀκάλεστες ἦρθαν κ' οἱ δύο τους καὶ κάτι, σὰν ὄχις, στὴν ψυχὴ μου σφυρίξαν...

Καὶ σοῦ τό εἶπα - θυμᾶσαι; τι ὦμά ποῦ σοῦ τό εἶπα :

— Θάρθει ἕνα δειλί, χρυσαφένιο σὰν τοῦ το, γιομάτο ὁμορφιές καὶ ἀγάπη ἕνα δειλί, ποῦ τοῦ κάκου, ἐδῶ καρφωμένος, νὰ σὲ ἰδῶ θὰ προσμένω... τοῦ κάκου! Δὲ θάρθεις, δὲ θάκους τὴ θλιμμένη ψυχὴ ποῦ θὰ κράζει σου: Ἔλα! ... Δὲ θάρθεις! ... Κ' οἱ αὐγὲς θὰ περνοῦν, δειλινὰ θὰ νὰ σβήνουν, ἄχ, κ' ἐγὼ θὰ προσμένω τοῦ κάκου... τοῦ κάκου!...

Τότ' ἐσύ, ὦ Γλυκίς, μὲ ματιὰ βουρκαωμένη, μὲ φωνή, ὀλη πίστη κι ἀγάπη, μοῦ εἶπες: — Σώπα!... Αὐτὸ δὲ θὰ γίνεῖ ποτέ!...

Καὶ ἀλίμονο, γίνεται τώρα...

II

Τὴν κάμαρά σου τὴν ξαίρω—καὶ σ' αὐτὴνε ποτέ μου ἄς μὴν μπῆκα—τὴν ξαίρω...

Τὴ θωρῶ, καιρὸ τώρα, τὴν αὐγὴ τὴ θωρῶ καὶ τὸ δειλί. Καθισμένος ἐκεῖ, στὸ μικρὸ καφνεῖο, ἀντίκρυ, τὴ ματιὰ μου κρατῶ καρφωμένη μὲ πόνο ἀπαντέχοντας πάντα τὴ στιγμή—ποῦ δὲ θάρθει!—ἕνα ὀλόξανθο νᾶβγει κεφάλι μὲ τὸ γέλιο ζωὴ νὰ μοῦ δώσει...

Καθισμένος ἐκεῖ, στὴ φτωχὴ πιπεριὰν ἀπὸ κάτω, βλέπω...—μακριὰ καὶ ψηλὰ τί κι ἂν εἶναι;—δ,τι βρίσκεται μέσα στὴ μικρὴ καμαρούλα.

Στὸ παράθυρο δεξιὰ τὸ κρεβάτι δὲν εἶναι μᾶς κοπέλλας ξανθῆς, συντροφιά ποῦ τὴν εἶχες; Καὶ ξερβὰ κάτι εἰκόνες δὲν εἶναι στὸν τοῖχο, ἄχ, ποῦ τόσες φορὲς θὰν εἶδες;...

Δὲν εἶναι στὸ βάθος, μὲς στὴν κάμαρα ἀκόμα κ' ἕνα ἄλλο κρεβάτι, τὸ δικό σου κρεβάτι;..

Ἄχ, φεύγω .. σὰν τρελὸς τὴ μονιά μου ἀφίνω καὶ φεύγω, μῶλις κάτι ξανθὰ ξεπροβάλλουν μαλλιά— ποῦ δὲν εἶν' τὰ μαλλιά σου!...

III

Λείπεις καιρὸ—μῆνες, χρόνια... δὲν ξαίρω..

Λείπεις καιρὸ...—νέ, τί ξαίρω μονάχα.

Λείπεις μακριὰ μου, ἄχ, καὶ πόσο σιμὰ μου δὲ σ' ἐνωῖθα, πόσο!...

Καὶ θαρροῦσα στιγμή πρὸς στιγμή πὸς θάρθεις καὶ τὰ χέρια ἀπλωμένα κρατοῦσα νὰ σὲ σφίξω, σὰν πρῶτα, στὴ θερμὴν ἀγκαλιά μου...

Καὶ μιὰ νύχτα, στριγγιά μιὰ φωνή, καὶ βαριά σὰ βραχνάς, μοῦ βαριόειπε στὸν ὕπνο:

—Μὴ τοῦ κάκου προσμένεις, δὲ θάρθει...

Τὸν Ἄ λ λ ο βρήκε κεῖ, τὸν παλιό τῆς τὸ φίλο ξανάβρε, καὶ ξεχάστη, τρελὴ ἀπ' ἀγάπη, σιμὰ του...

Κι ἀπὸ τότε τὰ χέρια σταυρωμένα κρατῶ, καὶ σὲ βλέπω, σὲ νιώθω μακριὰ μου...

Πόη, Μάρτης 1922.

ΜΑΡΙΟΣ

PRELUDIO

Ἀχαρή μου χαρά, φτωχοὶ μου στίχοι.

ΜΑΒΙΑΝΣ

Ἦ! τραγούδι, ποῦ μέσα μου φωλιάζεις
Καὶ τὴν πᾶσα ζωὴ μου πλημμυρίζεις.

Ἦ, πὼς παραπονούμενο γυρίζεις

Ἐντὸς μου καὶ βουβὸ πὼς μαρσιζιάζεις...

Δὲν πρέπει νὰ σ' ἀφήνω νὰ παθιάζεις

Κι' οὔτε νὰ σὲ θωρῶ νὰ μοῦ δακρῶζεις...

Κάλλιο μὲ τοὺς σκοποὺς σου νὰ γεμίσεις

Τὸ εἶναι μου... Ἔτσι—Κι ὅταν θὰ μοιάζεις,

Πότε σὰ δροσοφίλημα, σὰ χᾶδι,

Πότε σὰ σκοτεινὸ, θλιμμένο βράδι,

Παντοτεινὰ, μόνο δικό μου θᾶσαι...

Ἔλα, φτωχὸ τραγούδι μου, καὶ πιάσε

Τους πιδ γλυκούς σκοπούς... Έλα μου, φῶς μου,
"Αχαρή μου χαρά τούτου τοῦ κόσμου !

ΜΑΚΒΕΘ

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΗ

I

Θά φύγεις !... ψῆς μου τῶπανε. πῶς θά σέ ξεניתέψω.
Μά πῶς μέ τήν ἀγάπη μου ἐγώ θά ξεμπερδέψω ; ...
Στά ξένα πᾶς στ' ἀλαργινά, ποιός ξαίρει ἄ θά γυρίσεις.
Κ' ἐκεῖ σέ χόματ' ἀγνωστα, ἄ δέ μέ λησμονήσεις ; !
Πιές τῆς καρδοῦλας σου κρυφά, ἐσύ κι' αὐτή νά ξαίρει,
Δίγλωσσο φίδι— ὁ χωρισμός—στον τάφο θά μέ φέρει.

Β

"Ελα, μὴν κλαῖς' γιατί ἐκεῖ στά ξένα πού πηγαίνεις
"Όταν θά κλαῖς δέ θάμαι γώ τῆ λύπη ν' ἀλαφραίνεις
Δέ θάμαι γώ τὸ δάκρυ σου μέ χάδι νά σφογγίζω
Τά ξεπλεχά σου τὰ μαλλιά νά τὰ ὁμορφοχτενίζω.
Κάμε καρδιά . . . καρδιά κ' ἐγώ ὁ ἐρημος νά κάμω,
Νάχεις ἀμέτρητα καλά σάν τοῦ γιαιλοῦ τὴν ἄμμο.

Β

Μὴ λησμονήσεις φεύγοντας ν' ἀφήσεις τὸ μαντήλι
"Εκεῖνο πού σοῦ σφούγγιζα τὸ δαγκωμένο ἀχέλι,
Ποῦ μ' αἰμά σου τὸ ἔβαψες σέ κάποιο ἀγκάλιασμά μας
Σέ βράδια πού περῶσανε καὶ πῆραν τὴ χαρά μας . . .
Κάτι, θά λέω, μ' ἄφησες, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη
"Ὡς νά σπῆσει βρέχοντας ἀπ' τὸ πολὺ μου δάκρυ ! . . .

ΙΘ

Δός μου τὸ χέρι σου ἀπαλά καὶ τρυφερά νά σφίξω
"Γεῖα σου» νιώθω τὸν πόνο μου νά μὴ μπορῶ νά πνίξω.
"Ελα, ἡ ὦ ρ α πέρασε . . . Βάστα τὰ κλάματά σου.
Φεύγεις καὶ τὴν καρδοῦλα μου παίρνεις μαζί κοντά σου
Τί ἄλλο θέλεις ;... Στὸ καλό. . . Φιλί στερνὸ τῆς πῆρα
καὶ θά βαστά μὲς στὴ ζωῆ, ὅσο τὸ θέλει ἡ μοῖρα.

ΙΙ

Κάτω μονάχος στὸ γιαιλὸ τὴν ἄλλη μέρα βγήκα . . .
"Εκεῖ θαρροῦσα κ' ἔλεγα πῶς θὰν πού τὴν ἀφήκα
Μ' αὐτὴ στά ξένα πέταξε μέ γλήγορο βαρκάκι
"Αχ, κι' οὔτε αὐτὴ δὲ φαίνεται, οὔτε λευκὸ πανάκι
"Εφυγε . . . Πάει . . . καὶ κυλᾷ τὸ δάκρυ μου ἕνα, ἕνα
Καὶ βοῦρκωσεν ἡ θάλασσα καὶ σκούζει σάν καὶ μένα.

ΙΟ

Κοῖμα ! ὅσο κι' ἂν ἐκλαψα, κι' ἂν ἔχω ἀγαπήσει
Καλὰ εἶταν ἡ ἀγάπη μου νά μὴ μοῦ φταρουγίσει,

Μικρὴ-μικρὴ κι' ἀνύποπτη στά ξένα νά μὴν πάει . . .
Στά δίχτυα πιάνονν τὸ πουλί πού ξένιαστο πετάει . . .
Καὶ λέω, ἀπ' τὰ μάτια μου τὰ δάκρυα σάν κυλᾶνε !
— Ματάκια πού δὲ φαίνονται τί γλήγορα ξεχνᾶνε ;

Ναύπακτο

I. Δ. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

ΣΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ . . .

Μᾶρπαξε ὁ Νόμος ὁ στυγνός, μέ βία μᾶρπαξε, μέ
χτύπησε, μάντάριασε καὶ μῆσφιξε στά σίδερα. Βαριά
ἀλυσοδομένο μέ κρατάει.

Τρανὸς αὐτός, μέ διαφεντέβει τώρα. Τὸ νοῦ
μοῦ διαφεντέβει, τὴν καρδιά, τὸ εἶναι μου ἀλάκρο,
τὴ ζήση μου ὅλη διαφεντέβει.

Τὴ ζήση μου τὴν ὁμορφη, λουλουδιασμένη πού
εἶταν μοῦ τὴν ξεφύλλισε ὁ Νόμος ὁ τραχῆς, μοῦ τὴν
ξεμάβλισε ἡ ὀρμὴ του ἡ ταβρίσια.

"Αχρεία ἡ ὀρμὴ τοῦ νόμου. Τὸ χτύπημά του ἀ-
χρεῖο, βάρβαρο. Τᾶγνὸ μολέβει, τὸ λασπώνει, σκω-
τώνει τῶμορφο.

"Ιερὴ ἡ μανία τοῦ Νοῦ μου μάνταριάζει, μάναν-
τραλᾷ τὰ φρένα.

Μέ πνίγει μιὰ βουή, μᾶψώνει, πού ἀπὸ μύρια
στόματα γρικᾶ νά ξεχύνεται... Ποιᾶμι φοι-σκωμένο
τοῦ Δίκιου ἡ βούγγη... Σιφούνι τῆς "Ιδέας ἡ φρούμα,
δρολάπι— Κῆ ριπὴ του τὸ Νόμο σεῖ... .

Βαριὰς τοῦ Νόμου οἱ ἀλυσίδες, τὴ σάρκα τὴ μα-
τώνουνε. Καὶ νὰν τις σιτάσω δέ μπορῶ. Νάνος ἀδύ-
ναμος ἐγώ. Θροῦβαλο ἡ ὀρμὴ μου στοῦ νόμου τὴν
ὀρμὴ. Μαμοῦδι ἐγώ τρεμόσυρτο στοῦ Νόμου τὸ νύχι.

Μά τι κι' ἄ μέ χτυπάει ὁ Νόμος ; Τί κι' ἄ μέ
σφίγγει, μέ ματώνει ; "Ας μέ χτυπήσει, ἄς μέ ματώ-
σει νά πονέσω πιότερο. Γλυκὸς ὁ πόνος σάν ἀδικα
χτυπιέσαι. Θροφή, δημιουργία στὸν τεχνίτη.

Τί κι' ἂν ἐγὼ τὸ Νόμο νὰν τονέ χαλάσω, νὰν τονέ
ρίξω δὲν μπορῶ. Θὰν τονέ προκυνήσω ; "Όχι. Θὰν
τονέ φτύνω πάντα. Κῆ φωνὴ μου ἡ ἀδύναμη θά
πλατύνει, θά τεντώσει καὶ θά σμιχτεῖ μέ τις Μεγά-
λες Φωνές...

Κῆτσι, μιὰ Μεγάλη Φωνή, μιὰ Φωνὴ πλατιὰ, σὰ
χίλιες φωνές, θά φωνάζει πάντα στὸ Νόμο τὴν ψε-
φτιά του. Θά σεῖ τὸ Νόμο συθέμελα ἡ βούγγη... Καὶ
θὰ ρεπιάσει κάποτε.

Τί κι' ἄ σφιχτοδεμένο μέ κρατάνε τώρα τοῦ Νό-
μου οἱ ἀλυσίδες ; Καὶ τί μᾶφτό ; Μιὰ φυλακὴ ἀγρι-
κάω τοῦ Ρίντιγκ— κι' ἕναν Οὐάιλντ στὸ κελί του μέ
μιὰ στολὴ σταχτιά ἀπ' ἀλατζὰ ντυμένο καὶ μέ μιὰ
σκούφια στὸ κεφάλι νά μοῦ χαμογελάει θλιμένα.

Νέο Φάληρο

ΚΑΙΣΑΡΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ